În culise

Laureen activă proiectorul. Holograma apăru, grațioasă şi zveltă, făcu o piruetă şi se înclină în fața gloomului, surâzând.

– Să se rotească mai lent, scrâşni creatura. Vreau să observ detaliile pe îndelete. Laureen îi zâmbi, zâmbetul profesional numărul unu, pentru clienți de elită, şi încetini

mişcările holoramei, cea mai bună dintre imaginile ei publicitare, care o înfățişa goală-goluță, chiar şi cu părul strâns în vârful capului, într-un nod sofisticat.

Gloomul se foi în fotoliul incomod. Laureen mormăi o scuză - încă nu avusese timp să-şi procure mobilier adecvat conformației ultimei specii încadrate în Confederație. Dar el -sau poate ar fi trebuit să spună ea, cu ăştia nu ştiai niciodată - îşi legănă a nepăsare un tentacul, apoi îşi proiectă în exterior ochii cilindrici, strălucitori.

Laureen se relaxă. încurajată de respirația lui şuierătoare, despre care aflase că trăda mulțumirea, îşi permise să se piardă şi ea în contemplarea reproducerii trupului ei superb, perfect întreținut, părând mult mai tânăr decât în realitate.

Trupul..., trupul care cunoscuse deopotrivă plăcerea şi chinul, trupul folosit ca unealtă ce le dăruia extazul, aşa cum îl înțelegea fiecare dintre ei, masculilor (şi, aproape la fel de des, femelelor) din toate speciile inteligente cunoscute. Trupul care-i adusese bunăstarea, trupul care o învățase umilința de a accepta, mimând bucuria, orice capriciu, oricât de pervers, al celui care plăteşte. Cu trupul îşi câştigase traiul, cu trupul îşi achitase datoriile, cu trupul oferise mită şi recompense. Cu frumosul trup pe care boala îl rodea, necruțătoare, netezindu-i calea către moarte.

Ştia de două săptămâni că zilele îi erau numărate, iar disperarea o făcuse să se închidă în casă şi în sine, îi ofilise obrajii, îi încercănase ochii, i-i începoşase şi i-i adâncise în orbitele aducând tot mai mult a găvane goale, de hârcă ce nu le mai putea oferi viermilor nici un ospăț.

Se hotărâse cu greu să răspundă unui apel atât de insistent încât devenise insuportabil, şi holo-telefonul îi adusese în casă spectrul unei

creaturi de care abia dacă auzise: gloomul. Cât despre propunerea lui - fusese atât de neaşteptată, de dătătoare de înnebunitoare speranță şi, totodată, atât de înfricoşătoare...

– Trupul meu contra trupului tău, hârâise făptura aceea monstruoasă. Viața contra morții. Viața şi bogăția. Pentru că, pe deasupra, eu, Hrot-Rhot, plătesc împărăteşte.

– Tru... trupul tău contra trupului meu? Se bâlbâise, speriată şi nedumerită.

– Să nu spui că n-ai auzit, făcuse celălalt, emițând sunete ciudate, pe care Laureen, nu fără efort, le comparase cu râsul. Ne-au primit în Confederație pentru că noi, gloomii, suntem singurii specialişti în transferul de suflet. Mă pot muta în orice trup viu, cu consimțământul însuflețitorului său actual, sau în orice trup mort, după timpul vostru, de cel mult o oră.

– Atunci mai rabdă până crăp, i-o trântise. N-o să ai timp să-ți pierzi răbdarea!

– Crezi că nu m-am gândit? replicase, cu râsul lui neobişnuit. Dar, cu boala ta, va fi prea târziu pentru vindecare!

– Mă poți vindeca?! izbucnise Laureen. Fă-o! Plătesc oricât!

– N-ai înțeles! îți pot vindeca ***trupul*** numai din interior, dacă îmi aparține! Cu abia înfiripatele iluzii făcute țăndări, Laureen se agățase de ultimul ciob de

speranță.

– Poate un transfer provizoriu, pentru vindecare...?

– Ascultă, i-o tăiase gloomul, vreau trupul tău, vreau un trup frumos, obişnuit cu desfrâul... Vreau să trăiesc - să savurez senzațiile pe care le oferă. Până când o să mă satur, şi atunci, dacă asta te face să te simți mai bine, promit, o să te caut. Deocamdată reține că plătesc; o dată cu trupul, îmi preiei şi contul - e fabulos, poți să verifici. Iar speranța mea de viață, vreau să spun, a suportului material în care mă aflu acum, e de încă trei sute de ani, am documente care o garantează. Aşadar?

– Nu ştiu, eu...

– Gândeşte-te. Vin peste trei zile. Dacă mă primeşti, înseamnă că accepți. Văd marfa pe viu şi, dacă n-are alte vicii ascunse, facem schimbul

pe loc. Gândeşte-te bine!

Se gândise şi se răzgândise - de zeci, de sute de ori... Şi, când gloomul îşi semnalizase sosirea, apăsase fără să şovăie butonul care deszăvora intrarea apartamentului ei luxos. Pentru că monstrul era însăşi şansa de a-i da morții cu tifla - şi numai un smintit i-arfi închis uşa în nas!

îşi dezlipi ochii de hologramă şi îl privi. Mai bine zis, se holbă, ca hipnotizată, la masa aceea informă, parcă gelatinoasă, îndesată în fotoliu, lăsând să-i atârne trei membre vânjoase, solzoase şi prea scurte ca să atingă covorul, sprijinind de fiecare braț al fotoliului câte un tentacul subțire şi având un al treilea încolăcit în jurul gâtului - ca un guler amplu, din care se ițea capul hâd, cu nările săpate direct în obraji, cu gura în bărbie, cu pavilioanele urechilor alături de ochii telescopici şi cu țeasta plină de solzi mărunți, suprapuşi ca țiglele acoperişurilor vetuste.

– Ajunge, vorbi el, arătându-şi lamele transversale ce-i răsăreau din gingiile portocalii. Acum originalul - vreau o verificare tactilă!

Femeia opri proiectorul, se ridică cu unduiri profesioniste şi se opri, în obişnuita postură provocatoare a breslei, în fața gloomului încântat - sau cel puțin aşa îl bănui, observând cum îi culisau, spasmodic, ochii ce căpătaseră irizări viorii.

– Sper că trupul tău are în reflex mişcările astea, spuse el, pentru că, cel puțin la început, o să-i comand cu greu aşa ceva!

– Te asigur, Hrot-Rhot, că..., începu Laureen, încurcată, dar el îşi dezlănțui râsul şi o privi, presupuse ea, cu bunăvoință.

– Lasă, nu e cine ştie ce problemă. însă, dacă nu te deranjează, aş vrea să văd marfa fără... ambalaj!

Tentaculul lui îi atinse uşor veşmântul de lucru, confecționat din cea mai fină mătase de Betelgeuse, dar nu atât de uşorîncât Laureen să nu-i simtă răceala. Un fior - de frig, frică şi scârbă - o fulgeră, zgribulindu-i pielea.

Se dezbrăcă încet, cu gândul aiurea, ceea ce n-o împiedică să facă gesturile lascive în atâtea rânduri repetate. „Le am în reflex, într-adevăr", îşi spuse, dezmeticindu-se.

Bălăngănindu-se grotesc, gloomul se ridică şi o ocoli tacticos. Pe urmă

întinse spre ea tentaculele laterale, ezită, parcă neştiind de unde să-şi înceapă cercetarea, şi, brusc, îi atinse sânii.

Laureen se cutremură. Avu senzația că stomacul i se strânge ghem şi i se urcă în gât, gata să debordeze. Dar reuşi să-şi învingă greața cu un efort care o făcu să transpire. Niciodată contactul cu un extraterestru nu o scârbise într-atât! Se concentră, spunându-şi şi repetându-şi că, odată instalată în acel corp hidos, avea să îl găsească, fără doar şi poate, acceptabil. Şi apoi, pentru viață merita să lupte, sacrificând orice!

Pe urmă izbuti să perceapă totul ca pe un contact de rutină. Se lăsă pipăită, preț de secunde lungi, de tentaculele reci şi băloase. Apoi, la cererea clientului, se întinse cu nonşalanță pe blana de urs din Procyon - ca să-i uşureze cercetarea. Şi reuşi să-şi păstreze masca surâzător-destinsă chiar şi atunci când unul din acele apendice dezgustătoare îi exploră, cu meticulozitate, urechile, nările, faringele, anusul, vaginul.

– în ordine, cumpăr! se hotărî Hrot-Rhot şi, încolăcindu-i mijlocul cu un tentacul, o săltă cu uşurință. Sper că m-ai verificat, văd că ai un terminal de lux, spuse, arătând emisfera bleu-pal încastrată într-un perete.

– Da, nu am dubii, articulă ea cu greu, răvăşită.

– Atunci, putem începe?

– Mda, bâigui Laureen, dând să se îmbrace. El protestă.

– Nu e cazul. Fără haine e mai simplu, întotdeauna. Aşa că, dacă îmi permiți... îşi descolăci tentaculul din jurul gâtului şi-şi scoase tunica stranie care-i dădea

trunchiului său diform aparența gelatinoasă. De fapt, era acoperit cu aceeaşi solzi suprapuşi care-i împodobeau capul.

– Apropie-te şi întinde mâinile, îi ceru, cu glas deodată îndulcit, în care hârâiturile de mai înainte se succedau arar, în ritmul anticelor tam-tam-uri.

Se supuse, fascinată.

Tentaculele laterale îi prinseră coatele, cel central, gâtul. O lipi de el cu o smucitură; solzii lui de gheață o atinseră pe neaşteptate şi ea nu-şi putu reține un țipăt de dezgust.

– Trece, susură el, reluând hârâiala ritmată.

îi prinse privirea şi-şi repezi ochii spre ea. Laureen vru să-i închidă pe

ai ei, dar pleoapele n-o ascultară, şi corneele lui se lipiră de ale ei, aruncând-o în beznă. Şi în ger. îşi auzi dinții clănțănind - ultimul zgomot perceput înainte de a cădea liniştea, urmată de o căldură plăcută şi de o amețeală năucitoare, de senzația că se rostogolea printre

curcubee spiralate, alunecând, la rândul lor, unele printre altele, adesea încurcându-se şi înnodându-se cu un hârâit.

într-un târziu amețeala dispăru şi Laureen văzu, de sus, un cuplu bizar: trupul gol al unei femei înlănțuit de un monstru solzos. Se recunoscu şi dori să-şi poată acoperi ochii cu pleoapele, urlând. Dar nu se întâmplă nimic. Continua să perceapă aceeaşi imagine, imobilă ca un grup statuar. „Am murit!"îşi spuse, şi groaza o reazvârli în vârtejul dement al jocului de culori.

Când îşi reveni, era în fotoliu. în fața ei se mişca, nesigur, corpul pe care îl vânduse.

– Gata, s-a terminat, spuse vocea melodioasă pe care şi-o recunoştea şi fostele ei mâini îi întinseră, amabile, tunica gelatinoasă. Stângace, o ajutară să se îmbrace, şi noul ei trup le simți atingerea ca pe o arsură.

– Mersul pe trei picioare nu e greu, o încurajă vocea familiară, în timp ce ea, şovăitoare, încerca primii paşi. Nu te gândi la ceea ce faci, lasă-ți trupul să se mişte de la sine!

– Şi acum, eu...

Amuți brusc, realizând, disperată, că vocea hârâită era a ei. A ei, pentru totdeauna.

– Nu-ți face griji, aeromobilul meu e jos. Pilotul te va duce la Comunitatea Gloomilor cu Suflete Străine.

– Şi tu...?

– Rămân aici, bineînțeles. Ca să-i primesc pe clienții tăi fideli cu brațele deschise! Şi creatura râse - râsul cristalin pe care ea îl pierduse...

In fața clădirii aştepta, într-adevăr, unul din aeromobilele adaptate pentru a le oferi gloomilor tot confortul. O portieră se deschise, pilotul, gloom şi el, îşi flutură către ea, prietenos, tentaculul central, apoi aripile aparatului se depliară, gata pentru decolare.

Laureen se instală cu un suspin care semănă a râgâială. Totuşi,

independent de voința ei, trupul i se relaxă şi se pomeni respirând şuierător, satisfăcută.

Aeromobilul se înălță lin. Pilotul se întoarse spre ea. Părea încurcat şi ochii îi oscilau, înainte-înapoi, cu repeziciune.

– Ți-aş ura bun venit, Laureen, dar mă tem că nu-i urarea cea mai potrivită. Ar fi trebuit să te previn, ştiu - pe tine şi pe mulți alții -, dar am... avem cu toții încorporați senzori care detectează şi monitorizează orice contact cu formele organice diferite de a gloomilor şi, la prima abatere de la aşa-numitul Regulament de Conduită, declanşează explozia corpului care ne adăposteşte.

– Ce tot spui? tresări Laureen. Nu înțeleg, adăugă, impacientată - încercând zadarnic să-şi controleze tentaculele care începuseră să-i zvâcnească.

– E simplu... Cumplit de simplu. Uite, încep cu Hrot-Rhot, care are un cont de nabab şi o speranță de viață impresionantă. Adevăratul Hrot-Rhot! Tu ai avut de-a face cu un artificial - un duplicat, un fel de robot organic, un omolog al androizilor, înțelegi? De fapt, adevărații gloomi nu-şi părăsesc planeta niciodată!

– Vrei să spui că totul e o cacealma? hârâi Laureen, dezvăluindu-şi lamelele într-un rânjet hidos.

– Din păcate! Te-a prins un captator de suflete. Şi de trupuri! Şi-a implantat personalitatea artificială în corpul tău - un exemplar perfect, sănătos şi...

– Sănătos?!

– Sunt doctorul Molhen, se prezentă pilotul.

– Doctorul Molhen?! Cel care mi-a explicat că sunt pe moarte?!

– Era o minciună. Dar nu ți-am spus-o eu, ci artificialul care m-a tras pe sfoară. Am fost unul din primii oameni momiți. Mi-au fluturat pe sub nas speranța că, odată aciuiat în corpul ăsta nou, voi învăța să stăpânesc transferul de suflete şi tehnica vindecării rapide a corpului gazdă. M-au lăsat să mă visez bogat şi puternic, un soi de zeu ce trece dintr-un trup în altul, însănătoşindu-le şi redându-le posesorilor inițiali. Dar nu m-au învățat nimic, nu pot nici măcar să conduc aeromobilul ăsta. Sunt doar un figurant,

atât - pentru că încă se obişnuieşte ca un aeromobil să fie pilotat. Nu trebuie să se ştie că singurîşi deschide portierele, îşi manevrează aripile, îşi comandă pornirea şi oprirea şi mă duce unde vrea şi unde ştie. Pentru că e viu, poți să înțelegi? Pentru asta au nevoie de noi. Până şi navele lor cosmice sunt conduse de suflete captive. Corpurile de acum ne sunt gazde provizorii, care ne vor expulza când şi unde doresc... stăpânii.

– Şi trupurile noastre? întrebă Laureen împletindu-şi tentaculele - cu speranța că asta ar fi putut să o calmeze.

– Al meu e - ai văzut! - unealtă pentru racolare. Al tău va fi, probabil, podoaba docilă

a unei grădini zoologice. Altele - ale unor personalități - vor conduce galaxia cum doresc gloomii. Mai bine spus, galaxiile! Pentru că artificialii creați de ei se deplasează rapid cu navele lor însufleţite, se infiltrează în toate comunitățile, răpesc suflete şi trupuri. Şi astea se petrec sub nasul nostru, şi nimeni nu-i opreşte. Pentru că nimeni nu ştie!

– Nimeni? se aprinse Laureen, împingându-şi ochii spre Molhen. Cei încătuşați în nave o ştiu! Şi presupun că nu sunt monitorizate contactele dintre ei - dintre carcasele lor anorganice. Aşa că... de ce nu se revoltă? Ce îi împiedică?

– Ştii, făcu Molhen cu o grimasă pe care ea o bănui ironică, tuturor - adică multora le e frică de moarte! Şi toți ştiu că numai şi numai gloomii pot sintetiza şi focaliza bioenergia necesară sufletelor lipsite de suport organic!

Descurajată, Laureen îşi desfăcu tentaculele îmbârligate.

– înțeleg, şopti. Şi eu am vrut să trăiesc. în orice formă! Prostia, nesăbuința şi frica m-au aruncat în plasa gloomilor - şi poate că s-ar cuveni să ispăşesc, silindu-i şi pe ei să ispăşească. Se reînsufleți: Nu vreau, nu pot să iert ticăloşia asta! Trebuie să mă răzbun, oricare ar fi prețul! Mă crezi, Molhen?

– Vreau să te cred! Pentru că speram să fii de partea noastră! Suntem deja destui şi... Laureen tresări ca şi cum arfi sesizat prea târziu un pericol, ochii i se retraseră în

fundul capului şi tentaculele i se zbătură spasmodic, ca nişte şerpii ciopârțiți.

– Dar bine, aeromobilul ăsta... E viu, ne-a auzit, o să ne trădeze!

– El?! rânji Molhen. El, care poartă sufletul vestitului Kru-Jhu, cel exclus pe nedrept din rândurile Noilor Kamikaze?

„In anul 2999 (după numerotarea tradițional-creştină), propovăduitorii «Sfârşitului Lumii» au înregistrat, cu satisfacție, evenimente deosebite:

Specia gloomilor a pierit, măcinată de un lanț fantastic de evenimente catastrofale - de la banalele coliziuni rutiere în lanț până la inexplicabila dereglare a navelor gigant ale flotei, care, scăpate de sub orice control, s-au «năpustit» asupra marilor aglomerări urbane. Aceasta în timp ce sutele de sateliți artificiali ai Gloomland-ului şi-au părăsit orbitele şi s-au prăbuşit, în cascadă (fără ca vreunul să se dezintegreze înaintea impactului cu solul), provocând seisme violente. Menționăm că este vorba de o catastrofă - unică prin natura ei - încă înscrisă în categoria misterelor neelucidate.

Din păcate, odată cu extincția gloomilor, s-a pierdut definitiv şi aşa-numita tehnică a «transplantului de suflet».

Simultan, un sindrom necunoscut a provocat, deopotrivă, moartea tuturor gloomilor aflați pe alte planete - şi a numeroase personalități de excepție, aparținând tuturor speciilor raționale cunoscute. A fost supranumit «sindromul suspinului», pentru că toți au pierit subit, cu un suspin prin care şi-au «expulzat sufletul». Expresia îi aparține Marelui Preot al «Sectei Sfârşitului», care a mai afirmat: «E un avertisment care ni se dă acum, când mila divină ne mai acordă şansa unui mileniu! Pocăiți-vă, în anul 4000 nu va mai exista iertare!»"

Istoria Galactică (ediția 3926), secțiunea Terra ca membru al Confederației, §2444